olli. Koddo minnes takistas Betti jalg piñedas ühe puu juure külgi, teña langes pikali ja löi oña sörmed terrawa kiwwide wasto maraskile ja werriseks. Wallo päraft taffaillokeft oigades läks ta teistega nukral meelel külla poole ja ei wõinud pakitawa sörmede päraft poolel ööl oña silma kinni panna.

Kui Betti teisel oñikul kaewo jures kässi ja silmi pessi, peasid öhtased aawad sörmede külles lahti ja akasid werd jooksma. Kül läks lehma-lüpsmine wal-lusa sörmedega raskeks, siiski teggi wirk laps kurtmata oña töö. Waña sõna ütleb: arwast tulleb ühest assast önnetus. Nõnda juhtus siis kui Betti lõunal kriimo lehma tahtis lüpsta ja käe uddara külge pistis, et lehm jalaga teña kät rabbas ja lüpsiku ümber wiskas: „Kriimuke, waña kriimuke!“ — ütles Betti, lehma paitades, „eks sa mind eñam ei tunne? — (Wata pilti teise lehe külje peal.) Suure waewaga, wahel ika lehma meelitades sai lüpsmine löpetud. Betti kaebas luggu perremehele; Joon ütles: se on mõnikord lehma wiis kui nissad löhkend, ehk pahus uddara külles on, mis käepuutumise wasto ellitab. Betti läks lauta taggasi ja leidis lehma uddara külles mõned wistrikud, mis kui weiked koera-naelad wälja-näitsid, ümber wistrikusid punetas nahk ja mõnel wistri-kul olli jubba mädda sees. Kui neid aigeid kohtasid ei pudutud laskis lehm hääste lüpsta. — Agga Betti löhkenud sörmed ei sanud paremaks, waid läksid päw päwalt weel alwemaks, nõnda et teña näddala päraft

